Имам сериозен проблем и ви пиша с надеждата да получа съвет. Ако някой иска да ме кори и обижда, няма да се сърдя, макар че нито съм първата, нито последната изневерила на съпруга си. Не съм го направила за пари или за кариера в службата. Никога не съм ламтяла за богатство, не си спомням и да съм завиждала на онези, които имат повече от мен. Липсвала ми е само любовта на съпруга ми, който страда от манията, че мъжът е мъжкар, само ако не показва чувствата си. Седем години след сватбата се отдадох на най-добрия му приятел, с който са като братя. Покрай тях и ние с жена му, ще я нарека Жана, се сближихме, но някак си по „роднински", не като приятелки. С нея сме абсолютно различни като интелект и манталитет. Тя е доста елементарна, но със самочувствие, защото Зарко, съпругът й, е истински кавалер. Не се дразни, че се мисли за повече от това, което е, не й противоречи, дори когато „авторитетно" ръси глупости и се прави на дама. Той стои над нещата. А може ми поведението му е вид безразличие, тъй като веднъж ми сподели, че се оженил за нея, защото била забременяла, а моралът му не допускал тя да абортира собственото му дете. Докато при нас нещата са на другия полюс. Мъжът ми изобщо не се усеща, че пред тях ме унижава, държи ме като куче на каишка, командва, прави ми бележки, а похвали – никакви.

От самото начало виждах, че Зарко ме харесва. Мислех, че с годините чувствата му ще се уталожат, защото се разсейвах и не му давах надежди. Но не мога да крия, че ми беше приятно. Той ме караше да се чувствам жена, при това специална и желана. Преди година, след поредната разправия вкъщи, му се обадих разревана и го помолих да се видим. Честна дума, нямах намерение да се стига до близост, но той ме заведе с колата до малък луксозен хотел, извади бутилка вино, бърса ми сълзите, гали ме и... се озовахме в леглото. Знам, че го направих, защото имах неистова нужда от нежност, внимание и ласки.
Започнахме да се виждаме почти всяка седмица и да се любим, което не ни пречеше още същата вечер да се съберем у нас или у тях на ядене, пиене и сладки приказки. Чувствах се удовлетворена, че съм го "начукала" на грубия си и неблагодарен съпруг, дори изпитвах садистично удоволствие, когато усещах под масата допрения крак на Зарко до бедрото или прасеца ми – намек за нестихващото му желание и копнеж да ме има ...

Така я караме цяла година. Той продължава да е влюбен и всеотдаен в леглото, на мен обаче тази игра ми омръзна. Връзката ни се сведе до среща в хотела веднъж седмично и един час секс. Само секс – всеки път едно и също. На Зарко това му стига, но не и на мен. Дори самата повторяемост на сценария започна да ме отблъсква. Искам да сложа край на цялата история, но не знам как да постъпя, че да не го обидя и засегна. Защото няма вариант да престанем да се виждаме семейно. Със съпруга ми ги свърза повече от 20-годишно приятелство и аз не мога да измисля повод да ги разделя. Затова имам нужда от съвет.
Надежда

Здравейте Надежда,

Мислих, дълго мислех, как да започна отговора си до Вас. И изведнъж ми хрумна песен, толкова позната. Ето нейния текст :

Не признавам вашите закони,
нарушавам даже свободата,
а душата ми се рони,
рони се душата.

Ролята на луда изиграй им,
без да знаят кой ти я написа...
Нека мислят, че си сваляш грима,
ти пък същността свали си.

Премини през сцената без тяло,

тялото си остави.
Върнеш ли се, пак в ръцете ми
ще изгориш.

А ръцете ми ги няма. Викай
да се върнат, за да ги целунеш.
Идват, но ръцете са на никой,
а нощта е нежна и безлунна...

Облак от канони и закони -
твоят гняв е днеска голотата.
А душата ми се рони,
рони се душата."

Толкова позната, нали? И не само на мен и на вас. Създадена е по стиховете на Захари Иванов, които той е озаглавил „Душата ми се рони"! И може би е прав. Но не, не само е прав, но и дълбоко истински. А когато по тези стихове Петър Петров е сътворил и мелодията, а след това Петър Писарски е сторил и музикалния и аранжимент, то това вече е станало шедьовър. Най-напред я изпълнява група „Медикус", като вокалът там е на Коцето Калки. Ала като този музикален шедьовър след това е изпят и от групата „Атлас", и пак вокалът е на Коцето–Калки, става евъргрийн. Сиреч – вечен хит. Хит за вечни времена. Както с музиката си, така и със съдържанието на текста в нея.

{youtube}Fe12LyvYHr4{/youtube}

И понеже искате в края на писмото си до мен съвет, а моите читатели знаят много добре, че аз съвети не давам, то поне ще получите от мен една идея. Ако ви хареса и счетете, че тази идея ще Ви помогне да си решите проблема, много добре. Даже твърде добре. Но ако решите, че тази идея няма как да Ви помогне, то пак е добре. Иначе казано, решението Ви е само и единствено Ваше.
И така „Премини през сцената без тяло, тялото си остави!" в нашето недавно, само преди някой друг век, един велик театровед, писател и поет – сър Уйлям Шекспир бе казал (приблизително цитирам по памет): „целият ни човешки свят е една театрална сцена и на нея ние всички сме актьори"! Кой знае защо, но сър Шекспир е дълбоко прав. Раждаме се , пораства ме и се нуждаем и от обич. Намира ме я, сякаш сме открили най добрия принц и съответно - най красивата принцеса. Заклеваме се пред олтаря (сиреч пред Бог), както и в общината, че ще живеем заедно, в добро и лошо, и ще си помагаме един на друг, докато смъртта ни раздели. Да ама друг път... Защото след това почват неприятностите за самите нас в този съвместен наш живот, защото Той или Тя се оказват на практика, съвсем други хора. Невъзпитани и достатъчно груби и не зачитащи човешкото достойнство на брачния си партньор или партньорка. А защо това? Ще си позволя да прескоча хилядите причини за това според колегите психолози, социолози и брачни консултанти. Ще ги прескоча. Ще изтъкна само една едничка. И тя се изразява само с един въпрос. А кога и от кого сме учени да живеем В ЕКИП! Точно така – всъщност когато сме в брачни взаимоотношения или живеем на семейни начала, ние всъщност живеем в екип. Да, ама не сме се учили за това. И онзи миг, кой кого ще настъпи по време на брачната церемония е толкова ужасен и толкова ненужен. Защото от тук нататък ще живеем като мъж и жена, ала задължително като партньори. Като партньори, които не само се обичат, но и взаимно се зачитат. Аз теб като жена, а ти мен като мъж. Това е. Партньори в екип. А не кой кого! И от тук всичко лошо, което ще последва. Няма да Ви го припомням, защото вече сте го преживяла. И ето вече, без да искате търсите компенсация лично за Вас самата, лишена и оставена без любов. Да си го върнете. Ама да си го върнете с пълната злоба, която вече таи в душата Ви.

И как... Ами няма нищо ново под слънцето. Чрез уж семейното близко приятелство на две семейни двойки. И почват сравненията помежду им. Вие намирате в другия мъж, всичкото това, което Вашият съпруг не е. И този другият, сигурен съм, веднага е схванал това. И се е постарал доста, за да изглежда като голям кавалер-пред Вас. А съпругът Ви и той се постарава, да изглежда като уж много силен мъж пред очите на другата съпруга. А пък Вие виждате в нея една елементарна по интелект жена (спестявате ми думата „проста"), която авторитарно ръси глупости. Да, ама не знаете как нейните очи виждат Вашия съпруг, защото както казахме по-горе той се старае да бъде пред нея мъжествен, а нелигавеща се бабичка, както тя вижда своя съпруг. И после знаете ли със сигурност, дали пък тази ужким така по-проста за Вас жена не е била поне веднъж в обятията на този силен и мъжествен в отношенията си с другите мъж - Вашия съпруг? Знаете ли ?

Направо казано, всеки от Вас четирмата вижда това, което иска да види! И това го запомнете веднъж завинаги.
Добре, Вие попадате в „капана на нежността" на новия Ви избраник. Ама това сте си го сторила Вие самата. И ако сте го направила, а сега съжалявате, то то се вижда, че сега съжалявате – вие самата сте си виновна. И не търсете повече оправдания за това, стореното от Вас. Бил този Ваш избраник с голям морал. Брей, защо с голям морал? Ами оженил се за съпругата си защото, тя вече била бременна от него. Брей, ама защо той е допуснал тя да забременее от него, след като е нямал сериозни намерения към нея. Брей, брей, ама пак със същия си, с този голям морал, той Ви е вкарал без никакви угризения в леглото си. Брей... аборт на негово дете – НЕ! Ама да вкара в леглото си жената на най-добрия и най-истинския си приятел, без никакви угризения -ДА! Ама аз не го разбирам госпожо, такъв морал. Не го разбирам, защото не мога да го проумея. Ще кажете –ама ние сме жени и мъже. Да, ама точно затова е моралът-неписан закон за етика в дадено социално общество. Иначе представяте ли си какво ще да е – кой с коя, коя с кого и така нататък. Изтръпвам целият!
И сега, Вие самата сте изправена пред една бих казал трудна дилема! Защо ли? Ами въпросите, на които би следвало да отговорите са много. Но все пак имате един урок от всичкото това. И той е, че без капка любов или капка обич, сексът като една и единствена цел, рано или късно омръзва. А след това отблъсква.

И още нещо много важно за Вас. Отговор на Вас самата за себе си. Не защо го сторихте, а защо го направихте. Дали за да бъдете обичана или да обичате, или пък, както Вие самата казахте по-горе (цитирам): „че съм го „начукала" на грубия си и неблагодарен съпруг". Сиреч – за отмъщение нему!

Не знам как да постъпите. Мисля, че не бива да има наранени. Мисля си... Та затова преминете през сцената без тяло....
И не само Вие, но и всички мои читатели да запомнят. Ние не сме само мъж и жена в една любовна или семейна двойка. Там, в нея сме партньори, които понякога може и да се карат. Но винаги, след като си легнат заедно в ложето си, си прощават взаимно и си обичат още повече.

А от изневярата много боли. Много... Независимо от причината за нея. Много....! Иначе... иначе душата ми се рони! Рони се душата! Та премени през сцената без тяло....

И накрая една тъжна и красива песен „Я спросил у ясеня" от прекрасния филм „Ирония на съдбата". Изпълнява Сергей Никитин, композитор - Микаэл Таривердиев, текст - Владимир Киршон.

{youtube}a0YtojZT2Xs{/youtube}

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт